

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ

Ἐξεδόθησαν σήμερα εἰς δύο ἡλικίαις τόμοις καλλιτεχνικώτατα ἐκτυπωθέντας ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῶν Ἀδελφῶν Περγῆ ἅπαντα τὰ ἔργα τοῦ κορυφαίου τῶν ποιητῶν τῆς Νέας Ἑλλάδος. Ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ περιλαμβάνονται καὶ ἀνεκδότα τινὰ ποιήματα, ἐξ ὧν εὐμενῶς παραχωρηθέντα δημοσιεύομεν τὸ Πρῶτον τῆν πεσοῦσαν στηλήν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τὸ ὅποιον ὅμως δὲν φτάνεται τελείως ἐπεξεργασμένον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ τὸ τελειότερον Φιλί.

Δ. τ. Ε.

Εἰς τὴν Πεσοῦσαν Στῆλην τοῦ Ὀλυμπίου Διός

Σβύνοντ' ἀστέρια φλογεῶν μὲς ἔς τοῦ οὐρανοῦ τὰ βᾶθν,
Ἐμπρὸς μου ἀκλόνητο βουνὸ ἐσάλευε κ' ἐχάθν
Μὲς ἔς τοῦ πελάου τὸ βᾶραγμα ... Κι' ὡς τόσο εἶχα πιστέψει
Ὅτι δὲ θᾶτον ἀρκετὴ γιὰ νὰ σὲ καταστρέψῃ
Τῆς μοίρας ὄλ' ἢ δύναμις. . . Ἀγαπητό μου χτίριο,
Ἀσμομημένης γενεᾶς ἄταφο μεγαθήριο!
Δέξου τὸ μοιρολόγι μου . . . Ὅταν σὲ βλέπω κλαίω . . .
Σὰν νᾶσουν ραχοκόκκαλο προκατακλυσμαῖο
Ὁ χρόνος σ' ἐξεκλείδωσε καὶ κάθε σου σφοντύλι
Σέπεται τώρα κατὰ γῆς καὶ τὸ πατοῦν οἱ σκύλοι . . .
Ἀκατανόητος θυμὸς, ὄργη Θεοῦ, κατάρα!
Νᾶρχονται πάντ' ἀνέλπισταις βρονταῖς, σεισμός, ἀντάρα
Καὶ νὰ μᾶς ρίχνουν κατὰ γῆς τῶνα σιμ' ἀπὸ τ' ἄλλο
Ὅτι κι' ἂν ἔχωμε ψηλὸ, θεόρατο, μεγάλο . . .
Καλλίτερα γιὰ σένανε! Σκέλεθρο χαλασμένο
Νὰ μένῃ ὀλόρθο εἰν' ἄσχιμο, καλλίτερα γυρομένο!
Ἄμετραις εἶδες γενεαῖς νὰ λάμπουν, νὰ γεράσουν,
Νὰ λυώσουνε σὰν τὸ κερί. . . Βαρβάρους νὰ περάσουν
Σὰ σίφουνας κατάμαυρος. . . ἄκουσες τὸ σφιροῦ τους
Νὰ σοῦ συντριῖν τὸ κορμί . . . ἐννοιωσες τὴν πνοή τους . . .
Ἐπάνωθ' εὖ σου νὰ διαβῇ καὶ νὰ σὲ κιτρινίσῃ
Σὰ φύλλο π' ἄσπλαχνος βορειᾶς περνώντας ἔχει ψῆσει.
Υστερα . . . νύχτα φοβερή, κρυφὸ χτικιό, νεκρίλα,
Γεράματ' ἀποκάρωμα καὶ φράγκικη σαπίλα.

Περνᾷ κι' αὐτὸ τ' ἀνάθεμα, διαβαίν' ἡ λέπρα, ἡ ψώρα,
Κ' εὐθύς ἐπλάκωσ ἄλλο φῖδὸ τὴν ἐρημί σου χώρα
Τὴν ὄργωσαν κατάσαρκα τὰ τούρικα λεπίδια
Κ' εἶδες παντοῦ τὴ σάρκα τῆς νὰ σέρονεται κοψίδια.
Πόλεμος ἀτελείωτος γιὰ τετρακόσιους χρόνους
Μὲ πείνα, μὲ ξεκλήρισμα, μὲ σίδερα, μὲ πόνους,
Φωτιά παντοῦ καὶ θέρισμα. . . Μιὰ μέρα τὸ δουρᾶνι
Τοῦ Χάρου σὰν κ' ἐστόμωσε. . . εἶπε κ' ἐκεῖνο «φθάνει!»
Ὁ κόσμος ἐξανάσανε. . . Νᾶθε βαστάξει ἀκόμα.
Χίλιας φοραῖς καλλίτερα. Ἐμαθ' αὐτὸ τὸ χῶμα
Νὰ τὸ ποτίζουν αἵματά, κι' ὅταν διψᾷ, στεριεύει. . .
Ὀλόγυρά σου κύτταξε. . . δὲ βλέπεις . . . τί δὲ ρέει . . .

Κι' ὡς τόσο σὺ δὲν ἐπεσεσ! Ὀλόρθο κυπαρίσσι
Τὰ μνύματά μας νὰ τηρᾷς ἢ μοῖρα σ' εἶχε ἀφήσει.
Οἱ χρόνοι ἐφεύγαν φτερωτοὶ κ' ἢ νεκρικὴ εἰμορφιά σου
Ἐμενε πάντοτε ἄφθαστη. . . Μιὰ μέρα ἐκεῖ σιμ' ἄ σου
Ἀκούστηκε ἄγριοσ σάλαγος. . . Στερνὴ ταπεινοσύνη,
Ἀλλόκοτη, ἀνιπόφορη σῶμελλε νᾶν' ἐκείνη. . .
Ἐπάνω ἔς τ' ἀντικέφαλο μιᾶς ἄλλης ἀδελφῆς σου
Κόσμος μυρμηγκιάζε πολὺς ἔς τὰ χεῖλη τῆς ἀδύσσου

Καὶ μὲ φωναῖς, μ' ἀλαλαγμοὺς ἀναιβοκατεβαίνουν
 Σφελάγγια ἀγεροκρέμαστα, 'ε τ' ἀγῶγί τους πεθαίνουν
 Καὶ 'ε τὸν βαρὺ τὸν κάματο... Σκοτειδίασε, νυχτόνει...
 Σκορποῦν οἱ ἀλιτήριοι... χαράζει, ξημερόνει...
 Κ' ἐκεῖ πῶταν ἐδιάβαινε 'ε τὸ φλογερό του δρόμο
 Ὁ ἥλιος μας ἐστήλωνε τὸ μάτι του μὲ τρόμο
 Εἶδες ἐκεῖ, μαυρόμοιρη, σιχαμερὸ σκουλήκι,
 Ἀγνώριστο παρ' ἄλλαιμα τὴν πέτρυνί του θήκη
 Σκλαβιάς σημάδι φοβερὸ ἐμπρός σου ἕναν Δερβίση
 Μισουρανὶς νὰ χτίση! . . .

Εἶχε σημιάν' ἡ ὥρα σου. 'Σ τ' ἄγριο πέρασμά του
 Μιὰ νύχτα σ' ἔσπρωξε ὁ βορειᾶς μὲ τὰ πλατεῖα φτερά του
 Κι' ὄλι σ' ἐσώριασε 'ε τὴ γῆ . . . Σκέλεθρο χαλασμένο
 Νὰ μὲν' ὀλόρθο εἶν' ἄσχιμο, καλλίτερα γυρμένο . . .

ΤΟ ΦΙΛΙ

Τὰ φύλλα βλέπεις τῆς ἐταῖς
 Πῶς πέφτουν μαραμμένα ;
 Ψυχὴ μου, μῶλεγες πικρὰ
 Μὲ μάτια δακρυσμένα.

Πῶς φεύγει, βλέπεις, τὸ νερό,
 Τὰ νέφη πῶς πετοῦνε,
 Πῶς ἡ δροσοῦλα τῆς αἰγῆς,
 Οἱ κρίνοι πῶς περνοῦνε ;

Ναί, πές μου, πές μου, σὺν αὐτὰ
 Κ' ἡ ἀγάπη μας θὰ σβῆσῃ
 Σὰ λούλουδο θὰ μαραθῆ,
 Σὺν ὄνειρο θὰ ζήσῃ ;

Κ' ἐγὼ σ' ἀγκάλιασα σφιχτὰ
 Καὶ σῶφραξα, ψυχὴ μου,
 Τὰ χεῖλη μ' ἕνα φλογερὸ
 Κι' ἄπεραντο φιλί μου.

Καὶ τὸτ' ἐπίστευες καὶ οὐ
 Ὅτ' ἔχει κ' ἡ ζωὴ μας
 Μιὰ μόνη ἀθάνατη στιγμή
 Κλεισμένη 'ε τὸ φιλί μας.

Μιὰν ὥρα πῶφυγε κοιφὰ
 Τοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι
 Κι' ὅπ' ὅσο κι' ἂν πετᾷ γοργὰ
 Ποτὲ δὲ θὰ πεθάνῃ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά

Μετὰ δ' ὠδὲ καετῆ δι' ἀκοπήν ἐπ' ἀνελη-
 φθησαν τὸ παρελθὸν Σάββατον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ
 νέου διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Ὁμῶλλ αἱ ἀρχαιολογικαὶ
 διαλέξεις καὶ ἀνακονώσεις τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Σχο-
 λῆς, ἡς πρώτη αὐτῆ ἄλλοτε εἶχεν ἐγκαινίση. Τὸν λόγον
 ἔλαβε πρῶτος ὁ κ. Ὁμῶλλ, ὅστις εὐχαριστήσας τοὺς
 προσελθόντας, ἤρξατο τοῦ κυρίου θεματός τῆς διαλέ-
 ξεως αὐτοῦ. Ὁ κ. Ὁμῶλλ ἐπεκαλέσθη τὴν ἀφογῆν
 πάντων πρὸς πλήρωσιν τοῦ σκοποῦ, εἰς ἃν ἄρρωστον
 αἱ τοιαῦται περιοδικὰ συνεδριάσεις, καὶ ἐβεβαίωσεν
 ὅτι αἱ ἐρευναι καὶ οἱ κόποι πάντος θὰ τύχωσι τῆς δε-
 ούσης ἐκτιμῆσεως, ἐπιφυλασσομένης πάσης τιμῆς εἰς
 τὸν καθιστάμενον ἄξιον ταύτης διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ
 ἐργασίας. Ἐξῆρε τὴν ἔννοιαν τῶν τοιούτων μελετῶν
 καὶ τὸ συναφές ἔργον τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς, ἥτις σκο-
 πεῖ νὰ εὐρύνη τὸν κύκλον τῶν σπουδῶν καὶ ἐρευνῶν
 τῆς, ὑπερπερῶσα τὰ ὅρια τοῦ κλασσικοῦ Ἑλληνισμοῦ
 καὶ εἰσερχομένη εἰς τὸν βυζαντινὸν καὶ μεσαιωνικὸν
 Ἑλληνισμόν. Ἐν τῆλει ὁ κ. Ὁμῶλλ συνεχάρη ἑαυτῷ
 καὶ τῇ Σχολῇ διὰ τὴν εἰς τὴν Γαλλίαν παραχώρησιν
 τοῦ δικαιοῦματος τῶν ἀνασκαφῶν ἐν Δελφοῖς καὶ προσέ-
 πεν ὅτι τοῦτο εἶνε ἀποδείξις τῶν φιλικῶν δεσμῶν, τῶν
 ἐνούστων Ἑλλὰδα καὶ Γαλλίαν. Πόρρηθι δὲ ἵνα τὸ ἐξα-
 γόμενον τῶν Δελφῶν ἡ ἄξιον τῶν προσδοκιῶν πάν-
 των, καὶ συντελεσθῇ εἰς τὴν δόξαν τῶν δύο χωρῶν.
 Εἶτα ὁ κ. Ὁμῶλλ ἐπέδειξεν εἰς τὴν ἡμίγυρον περίε-
 ρον φωτογραφημὰ εἰκόνας εὕρισκομένης ἐν τῷ μου-

σεῖφ τοῦ Chartres. Ἡ εἰκὼν αὕτη εἰκονίζει τὰς Ἰα-
 θήνας καθ' ὃν χρόνον ἐπεσκέφθη αὐτὰς ὁ Γάλλος πρεσβευ-
 τῆς δὲ Νοαντέλ ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ τὸν ζωγράφον Car-
 rey (1674), ἐκδοθήσεται δὲ προσεγγῶς διὰ τοῦ δελτίου τῆς
 Σχολῆς. Ὁ κ. Λεγρᾶν, ἐταῖρος τῆς Σχολῆς, ὡμίλησεν
 ἀκολουθῶς περὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ἑρμοῦ, ὃν εὗρεν
 ἐν Τροιζῆνι. Κατὰ τὰς ἀνακονώσεις τοῦ κ. Λεγρᾶν, ὁ
 Ἑρμῆς οὗτος εἶνε ἔργον τῶν μέσων τοῦ ἴου αἰῶνος,
 εἶνε δὲ προϊόν τῆς σμίλης τῶν ὀπαδῶν τῆς σχολῆς
 τοῦ Πολυκλείτου.

Νεκρολογία

Ἀπέθανε κατ' αὐτὰς ἐκ συγκοπῆς τῆς
 καρδίας ἐν Δαρμιστῆτῃ ὁ καθηγητῆς Φερδ. Βένδερ.
 Ὁ ἀποθανὼν ἐγεννήθη τῷ 1847 καὶ κατεῖχεν ἀπὸ
 τοῦ 1873 τὴν θέσιν καθηγητοῦ ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς
 πόλεως ταύτης. Ὁ Βένδερ ἦτο ἐκ τῶν θερμοστάτων
 λατρευτῶν τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιότητος, συνέγραψε δὲ
 καὶ ἱστορίαν τῆς ἐλληνικῆς φιλολογίας ἄξιον λόγου καὶ
 ποιητικὰ διηγήματα ἐκ τῆς ἐλληνικῆς μυθολογίας.
 Ἐπιδίδων ἐκ νεαρῆς ἡλικίας εἰς τὴν μουσικὴν, περὶ
 ταύτην διέτριβε κατὰ τὰς ὥρας σχολῆς. Μέχρι τῆς
 ἡμέρας τοῦ θανάτου του ἐργαζομένης διεύθυντής τοῦ
 Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁδικοῦ Σχολογίου τῆς Δαρμιστῆτης,
 ἐμελοποίησε δὲ καὶ ᾠδικὰ τῆς Ἀντιγόνης καὶ τοῦ
 Φιλοκτήτου τοῦ Σοφοκλέους, ὧν τὰ τελευταῖα ἐξετε-
 λέσθησαν καὶ ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὴν πρό τιμὴν ἐτῶν
 ὑπὸ φοιτητῶν γενομένην παραστασίαν τοῦ δράματος.